

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **M. K.**, zast. Bc. Martinem Vycpálkem, daňovým poradcem se sídlem Hradec Králové, Dvorská 256, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 17. ledna 2012, č.j. 228/12-1100-608497, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové zamítlo jeho odvolání do dodatečného vyměření daně z příjmů za zdaňovací období roku 2008.

V žalobě namítal, že v roce 2008 nakoupil zboží od společnosti MAXPOTIMEX, s.r.o., nákup doložil daňovými doklady, doklady o úhradách, vedenou skladovou evidencí k nakoupenému zboží a jeho následnému vyskladnění.

Splnil tedy dle jeho názoru podmínky dané ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Citoval § 8 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a podrobně popsal povinnosti, které z citovaného ustanovení pro správce daně vyplývají. Uzavřel, že povinností správce daně je zjistit skutkový stav dostatečným a zákonným způsobem s tím, že právní zjištění, které správce daně z takto zjištěného skutkového stavu dovodí, nesmí být s tímto stavem v rozporu a při svém rozhodování nesmí správce daně porušit pravidla logického uvažování.

Žalobce dále popsal skutečnosti, které dle svého názoru i následně prokázal. Uvedl, že správci daně předložil účetní a daňové doklady vystavené plátcem DPH, dodací listy k nim, zboží použil v rámci své ekonomické činnosti a sloužilo mu k dosažení příjmů. Zboží naskladnil, což doložil řádně vedenou skladovou evidencí a následně ho prodal konečným zákazníkům. Za nakoupené zboží také zaplatil. Předložené důkazní prostředky si dle žalobce neodporují, naopak se vzájemně potvrzují. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 81/2007. Poukázal na závěr vyslovený žalovaným. Ten ve svém rozhodnutí uvedl, že není sporu o tom, zda fakturovaný materiál byl dodán či nikoliv, ani to, zda deklarované zboží bylo prodáno zákazníkům, ale podstatné shledává to, zda to byla společnost MAXPOTIMEX, s.r.o., která plnění poskytla. Tuto pochybnost žalovaný dovozuje pouze z nekontaktnosti uvedené společnosti a z výpovědi likvidátorky společnosti. Dle žalobce je výpověď likvidátorky společnosti pouze odrazem nekontaktnosti jednatele společnosti MAXPOTIMEX, s.r.o. v likvidaci, a dle jejího vyjádření probíhá tato likvidace v režimu tzv. nekontaktních osob. Likvidátorka uvedla, že požadované informace o dokladech nemůže poskytnout, neboť nemá k dispozici účetnictví a pokud jsou doklady vystaveny jménem společnosti, je třeba na ně pohlížet jako na neplatné. Jestliže tedy likvidátorka neučinila žádný kontakt, není možno z tohoto důvodu usoudit, že daňové odklady nebyly zahrnuty v účetnictví. Z toho žalobce dovodil, že svědecká výpověď likvidátorky společnosti nepotvrdila, ale na druhé straně ani nevyvrátila tvrzení žalobce a z toho důvodu je nutno se na tento důkazní prostředek dívat jako na neutrální, který neodporuje tvrzení žalobce. Žalovaný dle žalobce chybně vytrhuje z kontextu výpovědi svědka pouze ty skutečnosti, které jsou subjektivními názory likvidátorky. Žalobce uvedl, že pro uplatnění výdaje dle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) není vůbec podstatné, od koho bylo zboží nakoupeno, kdo zboží dodal, ale podstatné je to, že uvedený výdaj soužil k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Jestliže není sporu o tom, že zboží bylo dodáno a následně prodáno, není možno vyvodit závěr na neprokázání výdaje na osobu dodavatele. Ta totiž není pro splnění podmínky dané ust. § 24 shora vzpomínaného zákona podstatná. Závěr žalovaného ohledně skutečnosti, že dodavatel byl nekontaktní, nemůže dle žalobce obstát ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu vedené pod sp. zn. 5 Afs 74/2009.

Žalobce konečně žalovanému vytýkal, že nedostal své povinnosti dané mu v § 100 daňového řádu a navrženého jednatele společnosti nenechal k výsledku předvést, aby skutečnosti potřebné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji.

V této souvislosti odkázal na názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ve věci 1 Af 33/2009-124.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce uplatnil ve výdajích platby v úhrnné částce 305 192 Kč bez DPH za zboží nakoupené od společnosti MAXPOTIMEX, s.r.o., a to na podkladě zaevidovaných dokladů č. 0080404/02 a 0080404/03 ze dne 4.4.2008, 0080409/02 ze dne 9.4.2008, 0080416/02 ze dne 16.4.2008, 0080429/04 ze dne 29.4.2008 a 0080501/02 ze dne 1.5.2008. Podle výpisu z obchodního rejstříku byla společnost MAXPOTIMEX, s.r.o., zrušena s likvidací, usnesení soudu nabylo právní moci dne 11.3.2008. Výmaz z obchodního rejstříku byl proveden dne 1.4.2008 a nově byla zapsána společnost MAXPOTIMEX, s.r.o., v likvidaci, likvidátorkou byla ustavena JUDr. Eva Petráková. Zápisem do obchodního rejstříku přešlo podle § 72 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“) oprávnění jednat jménem společnosti ze statutárního orgánu na likvidátorku. Aby mohl správce daně osvědčit při kontrole daňovou účinnost uplatněných výdajů, vyzval JUDr. E. P. k ověření dokladů vystavených na kontrolovaný daňový subjekt a o sdělení, zda byly přiložené daňové doklady společností MAXPOTIMEX, s.r.o., v likvidaci vystaveny, zaúčtovány, uhrazeny a zda bylo zboží vyskladněno (výzva čj. 173153/10/228931605166 ze dne 17.6.2010). K výzvě likvidátorka dne 21.6.2010 písemně sdělila, že požadované informace nemůže poskytnout, neboť nemá k dispozici účetnictví likvidované společnosti MAXPOTIMEX, s.r.o., a pokud někdo vystavil jménem společnosti faktury či jiné doklady po 11.3.2008, je třeba na ně pohlížet jako na neplatné, neboť jsou bez jejího podpisu a souhlasu. Žalobce dále navrhl svědeckou výpověď likvidátorky JUDr. E. P., ta vypověděla, že likvidace společnosti MAXPOTIMEX, s.r.o., nařízená soudem probíhá v rámci likvidace tzv. nekontaktních společností. Nemá k dispozici žádné účetní doklady ani jí není znám žádný obchodní majetek společnosti. Její stanovisko prezentované v písemné odpovědi se tak nezměnilo. Dále svědkyně vypověděla, že je jí známo, že se po republice pohybuje neznámá osoba nebo osoby, které neoprávněně vystavují jménem společnosti MAXPOTIMEX, s.r.o., doklady, v této věci ji kontaktovalo několik finančních úřadů a také Policie ČR. Zopakovala, že ona je jedinou osobou oprávněnou jednat za společnost, od právní moci likvidace může společnost vystavovat doklady pouze s jejím souhlasem a ona žádný takový souhlas nedávala. Jestliže někdo jménem společnosti doklady vystavil, nejsou to řádné daňové doklady a nejsou zahrnuty v účetnictví firmy. Na otázku, zda by udělila souhlas k obchodu s žalobcem, kdyby společnost byla kontaktní a likvidace by probíhala standardním způsobem, odpověděla svědkyně v obecné rovině, že pokud jsou k dispozici doklady, není na překážku, aby společnost i v době likvidace provozovala obchodní činnost. Na otázku, jestli důvodem neplatnosti dokladů je skutečnost, že byly vystaveny bez jejího souhlasu, svědkyně odpověděla že ano, současně s tím, že doklady nejsou zahrnuty v účetnictví společnosti.

Žalovaný tak vyslovil souhlas se správcem daně, že samotné předložení formálně perfektních dokladů, které podle tvrzení daňového subjektu vydala společnost MAXPOTIMEX, s.r.o., automaticky neznamená splnění důkazní povinnosti v daňovém řízení. Doklady údajně vystavila společnost MAXPOTIMEX, s.r.o., až po

datu jejího výmazu z obchodního rejstříku, což vedlo správce daně k formulaci požadavku směřujícího k ověření, zda to byla skutečně společnost MAXPOTIMEX, s.r.o., v likvidaci, kdo zboží dodal, vystavil doklady a přijal platbu. Při daňové kontrole bylo prokázáno, že pochybnosti správce daně byly namístě, neboť jediná osoba oprávněná jednat za společnost a disponovat majetkem společnosti ani nedala souhlas k obchodu a ani nepodepsala doklady předložené žalobcem při kontrole. Správce daně seznámil žalobce s vyhodnocením důkazních prostředků, které předložil (prvotní doklady, daňová a skladová evidence) i těch, které si opatřil správce daně bez jeho součinnosti (písemné sdělení likvidátorky) a provedl i navrhovaný výslech svědkyně za účasti zástupce žalobce. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že správce daně vyvrátil pravdivost tvrzení žalobce, dle něhož byl obchod realizován a doklady vystaveny osobou oprávněnou konat za uvedenou společnost. Správce daně ukončil dokazování logickým závěrem, že žalobce neunesl důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 daňového řádu ve věci uplatněného výdaje v částce 305 192 Kč, proto dodatečným platebním výměrem snížil daňovou ztrátu.

Dále žalovaný uvedl, že žalobce navrhl výslech svědka pana B. T. B., narozeného 21. 3. 1963 v Hanoi, bytem v Praze 4, Plovdivská 3265/4, který měl potvrdit, že zboží bylo zapláceno. Správce daně požádal místně příslušný finanční úřad o provedení výslechu navrženého svědka. Dne 1.9.2011 obdržel odpověď, že svědka nebylo možno vyslechnout, neboť se k výslechu opakovaně nedostavil, i když byl písemně předvolán. Dostavil se pouze zástupce žalobce. Podle názoru žalovaného by výpověď navrženého svědka nic nezměnila na výsledku daňového řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobce i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil, že v průběhu daňové kontroly, která byla u žalobce zahájena dne 28.1.2010, správce daně zjistil, že si žalobce uplatnil nárok ve výdajích k dani z příjmů za dodávky textilního zboží od společnosti MAXPOTIMEX, s.r.o., v celkové hodnotě 305 192 Kč. Jednalo se o celkem šest dokladů (SP 0080404/03 ze dne 4.4.2008, SP 0080404/02 ze dne 4.4.2008, SP 0080409/02 ze dne 9.4.2008, SP 0080416/02 ze dne 16.4.2008, SP 0080429/04 ze dne 29.4.2008 a SP 0080501/04 ze dne 1.5.2008). Žalobce k těmto obchodním případům k důkazu předložil faktury přijaté, skladovou evidenci, doklady o úhradách v hotovosti a doklady o úhradách za prodané zboží. Správce daně při ověřování oprávněnosti uplatněného odpočtu zjistil, že společnost MAXPOTIMEX, s.r.o., vstoupila dnem 11.3.2011 do likvidace a na předložených daňových

dokladech byl uveden jiný obchodní název (bez dodatku „v likvidaci“). Tyto skutečnosti potvrzuje usnesení Městského soud v Praze, který dne 14.8.2007, pod č.j. 73 Cm 241/2007-2, společnost MAXPOTIMEX, s.r.o., zrušil dnem právní moci tohoto usnesení a nařídil její likvidaci. Likvidátorem společnosti jmenoval JUDr. E. P.. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.3.2008, aniž se podařilo kontaktovat společnost samotnou nebo jejího společníka a jednatele pana B. T. B.. Zápis do obchodního rejstříku byl proveden dne 1.4.2008. Správce daně proto dne 17.6.2010 zaslal výzvu k součinnosti třetích osob dle § 34 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní“) likvidátorce společnosti MAXPOTIMEX, s.r.o., v likvidaci JUDr. E. P.. Ta v odpovědi uvedla, že žádné účetní doklady společnosti nemá, v rámci likvidace se jí nepodařilo zjistit žádný majetek ani kontaktovat statutární orgán či společníka. Likvidace dle jejího sdělení probíhá v rámci likvidací tzv. nekontaktních společností (likvidace byla nařízena soudem).

Dle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů si daňový subjekt odečte pro zjištění základu daně výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů a to ve výši prokázané poplatníkem. Podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků v platném znění, resp. § 92 odst. 2 daňového řádu, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Výklad daných hmotně právních i procesně právních ustanovení provedl krajský soud v kontextu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 9 Afs 71/2011). Dle tohoto rozsudku je „dokazování a rozložení důkazního břemene v daňovém řízení postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má některé výjimky – ve věci žalobce je podstatné zejména ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, podle něhož správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. Uvedená zákonná ustanovení v jejich ústavně konformním výkladu vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazních mezi daňovým subjektem a správcem daně. K otázce dokazování v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud obsáhle vyslovil v rozsudku ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 29/2008 - 88, ve kterém mimo jiné uvedl, že „daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v případě stěžovatele pak také z předpisů účetních. (...) Smyslem a účelem účetnictví je poskytnout tomu, kdo je vede, i oprávněné třetí osobě (ve věcech daní tedy správci daně) věrohodný, úplný, průkazný a správný

přehled o jeho předmětu (viz § 7 zákona o účetnictví), kterým je – zjednodušeně řečeno – hospodaření daňového subjektu. Z hlediska metod zaznamenávání se u účetnictví jedná o standardizovaný, formalizovaný a značně detailní přehled o hospodaření, který by, je-li veden předepsaným způsobem, neměl umožnit, aby o hospodaření dotyčného daňového subjektu byl podán zkreslený obraz. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. (...) Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví.“

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že v případě, kdy poplatník uplatňuje výdaje podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, leží na něm důkazní břemeno ohledně splnění zákonem stanovených podmínek pro daňovou uznatelnost uplatněných výdajů. „Důkazní břemeno tedy primárně stíhá daňový subjekt, a to v rozsahu tvrzení uvedeném v přiznání k dani. Poplatníka tíží důkazní břemeno ohledně jak faktického vynaložení jím deklarovaných nákladů, tak jejich skutečné výše (§ 31 odst. 9 zákona o správě daní). Pokud daňový subjekt neprokáže, od koho zboží či služby nabyl a jakou částku na jejich pořízení vynaložil, nelze jím deklarované výdaje uznat za daňově uznatelné výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Prokazování uskutečnění výdaje je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Po formální stránce perfektní doklady samy o sobě neprokazují uskutečnění v nich uvedené transakce, je-li relevantním způsobem zpochybněna pravdivost v nich uvedených údajů. Správce daně prokazuje existenci skutečností, které vyvrací věrohodnost, průkaznost či správnost tvrzení poplatníka a správnost jím předložených důkazních prostředků. V souzené věci nešlo o prokazování povinností, které stíhají jiný daňový subjekt, ale o zjištění faktické realizace deklarovaného plnění, ze kterého si žalobce uplatnil daňový výdaj.“

Hodnocením skutkových okolností projednávané věci v kontextu se shora uvedenými závěry Nejvyššího správního soud dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

V průběhu daňového řízení žalobce své důkazní povinnosti nedostál. Předložil sice formálně perfektní doklady, jež měla vystavit společnost MAXPOTIMEX, s.r.o. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jak bylo v úvodu tohoto rozsudku

popsáno, správce daně neuznal žalobcem uplatněné výdaje za dodávky textilního zboží, kde jako dodavatel byla uvedena společnost MAXPOTIMEX, s.r.o. Vyslovil názor, že pochybnosti správce daně byly namístě, když jediná osoba oprávněná jednat za společnost a disponovat jejím majetkem ani nedala souhlas k obchodu a ani nepodepsala doklady předložené žalobcem při daňové kontrole. Správce tak vyvrátil pravdivost tvrzení žalobce, že obchod byl realizován a doklady vystaveny osobou oprávněnou konat za uvedenou společnost. Krajský soud se s tímto závěrem zcela ztotožnil. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, správce daně žalobci sdělil okolnosti, které se týkaly likvidace společnosti MAXPOTIMEX, s.r.o., a vyzval ho, aby doložil nebo jiným vhodným způsobem prokázal, komu uhradil cenu účtovanou za nákup zboží uvedeného na shora identifikovaných dokladech. Žalobce v průběhu daňového řízení převážně argumentoval tím, že předložil dostatek důkazů o tom, že zboží přijal, evidoval ho a následně prodal v rámci své obchodní činnosti. Krajský soud, shodně jako žalovaný, vycházel z rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 14.8.2007, č.j. 73 Cm 241/2007-2, kterým byla společnost MAXPOTIMEX, s.r.o., zrušena a nařízena její likvidace. Likvidátorem společnosti byla jmenovaná JUDr. E. P.. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.3.2008, a tímto dnem ve smyslu ust. § 72 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“) působnost statutárního orgánu jednat jménem společnosti přechází na likvidátora. O této skutečnosti žalobce mohl vědět, neboť dne 1.4.2008 byly tyto údaje zveřejněny v obchodním rejstříku. Pokud žalobce uzavíral po tomto datu obchody, kde jako dodavatel vystupovala společnost MAXPOTIMEX, s.r.o., měl si ověřit, zda osoba za společnost jednající byla likvidátorkou společnosti k takové činnosti zmocněna. Pokud za společnost obchody dále uzavíral její dřívější jednatel, neměl k tomu zmocnění od likvidátorky, nejednal tedy za společnost. Jak vyplývá z výpovědi likvidátorky, ona sama žádný obchod neuskutečnila, ani k němu nedala jiné osobě pověření. V tomto ohledu je její výpověď jednoznačná a nelze tento důkazní prostředek hodnotit jako „neutrální“, jak se dovolává žalobce.

Žalobce dále vytýkal žalovanému, že nedostal své povinnosti dané mu v ust. § 100 daňového řádu a navrženého jednatele společnosti nenechal k výsledku předvést. K tomu krajský soud podotýká, že jednatel pana B. T. B. byl nekontaktní nejen v době, kdy ho opakovaně předvolával dožádaný Finanční úřad pro Prahu 4, tj. v roce 2011, ale nereagoval ani na výzvy Městského soudu v Praze, který v roce 2007 jednal o zrušení společnosti MAXPOTIMEX, s.r.o. Z doručenek adresovaných v těchto případech panu Bui Thi Bac vyplývá, že je na uvedené adrese neznámý. Bylo by tedy zjevně neúčelné žádat jeho předvedení z místa, kde se nezdržoval a jiné místo jeho pobytu žalobce správci daně ani žalovanému nesdělil. Krajský soud je názoru, že ani odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci 1 Af 33/2009-124 není pro tuto věc případný. V něm sice konstatoval „že žalovaný mohl nechat předvést svědka opakovaně, v rozdílnou denní dobu. Je totiž běžné, že většina ekonomicky aktivních lidí se přes pracovní týden v místě svého bydliště příliš nezdržuje (do zaměstnání odchází brzy ráno, vrací se pozdě večer, jezdí na služební cesty, čerpají dovolenou atd.). Policie ČR mohla učinit šetření i v místě podnikání (zaměstnání) svědka“, ale takový postup by v projednávané věci z důvodů, že adresa

navrženého svědka byla zjevně pouze formální, nebyl na ní znám, a proto mu nebylo možno doručit, byl nadbytečný a pouze formální.

Z uvedeného tedy vyplývá, že správci daně nepříslušelo, aby deklarované výdaje uznal za daňově uznatelné výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Prokazování uskutečnění výdaje je sice prvotně záležitostí dokladovou a v této části důkazního řízení žalobce obstál. Nicméně pokud dalšími důkazy dodání zboží od konkrétního dodavatele neprokázal, pak lze mít zato, že soulad skutečného stavu se stavem formálně právním v jeho případě nenastal. Jak již bylo shora konstatováno, „po formální stránce perfektní doklady samy o sobě neprokazují uskutečnění v nich uvedené transakce, je-li relevantním způsobem zpochybněna pravdivost v nich uvedených údajů.“ Správce daně v daném důkazním řízení unesl svoje důkazní břemeno, když na základě navržených důkazů i důkazů, které si v daňovém řízení sám opatřil, vyvrátil věrohodnost, průkaznost a správnost tvrzení žalobce a správnost jím předložených důkazních prostředků.

Krajský soud je názoru, že správce daně zjistil skutkový stav dostatečným a zákonným způsobem, vyvodil z něho logické závěry, které opřel o platné právní předpisy upravující danou problematiku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na všechny uplatněné odvolací námitky a svoje závěry vyčerpávajícím a přesvědčivým způsobem zdůvodnil. Krajský soud se proto na toto odůvodnění, jak bylo v úvodu tohoto rozsudku podáno, v plném rozsahu odvolává. Ze všech uvedených důvodů pak neshledal žalobu důvodnou a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 18. ledna 2013

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu